

JOLANTA
VILKEVIČIŪTĖ

ŽMOGŽUDYSTĖ *pagal*
fenozui

Knygute.lt

**Jolanta
Vilkevičiūtė**

**ŽMOGŽUDYSTĖ
PAGAL FENGŠUI**

Romanas

Ši istorija ir jos personažai yra išgalvoti. Galimi vardų ar įvykių sutapimai visiškai atsitiktiniai ir neturi nieko bendra su tikrais žmonėmis ir įvykiais. Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, knygos viršelio dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

SBN 978-609-03-0849-3

Knygos rašymą finansuoja

Elektroninė versija ©, 2022 Knygute.lt

PROLOGAS

Triukšmingame bare jis jautėsi nejaukiai. Nuo neoninių šviesų ir garsios muzikos ėmė tvink-sėti smilkiniai. Pamojo barmenui ir išsitraukė piniginę norėdamas atsiskaityti, bet barmenas aptarnavo kitus klientus ir tik mostelėjo ranka. „Velnias“, – vėl įkyriai sukirbėjo galvoje, norė-josi kuo greičiau iš čia dingti. Suirzęs apsidairė. Staiga dėmesį patraukė įspūdinga brunetė. Dailų tarsi nutekintą stangrą kūną dar labiau iš-ryškino tamsiai mėlyna prigludusi suknelė, ilgi tamsūs plaukai buvo palaidi, veido bruožai tai-syklingi. Aplinkui jau sukiojosi pora vyrų, be-sistengiančių ją pakabinti. Akimirksniu jūdvių žvilgsniai susitiko. Jis nevalingai šyptelėjo. Į jo šypsnį ji atsakė akinama šypsena. Tarsi nema-tydama apspitusių įkyrių gerbėjų moteris tiesiu taikymu patraukė prie jo.

– Labas, – pasisveikino, įsitaisydama šalia ant baro kėdės.

– Labas, – šiek tiek sutrikęs atsakė jis.

– Užsakysi man išgerti? – lyg niekur nieko tarė moteris ir įsmeigė šiek tiek pašaipų, tiesmuką žvilgsnį.

– Ko norėsi? – paklausė jis ir pamojo barme-nui.

- Šiandien geriau viską, tik ne vandenį, - nusi-juokė ji.

Jos juokas tame beprotiškame triukšme skambėjo kerimai, ir jis jau žinojo: šią naktį praleis su ja.

- Tekila tiks?

- Ne, ji man per daug egzotiška. Geriau užsakyk degtinės.

Jis įdėmiau pažvelgė į moterį.

- Nenoriu, kad rytoj skaudėtų galvą, - atsakė ji į nebylų klausimą. - Nebijok, neprisigersiu.

Priėjo barmenas ir priėmė užsakymą. Po kelių akimirku ant baro stovėjo du stiklai šalto stipraus, aitroko gėrimo. Moteris paėmė stiklą ir vienu atsikvėpimu ištuštino. Atsiduso, pastatė tuščią stiklą ir uždėjusi ranką jam ant kojos žemu gomuriniu balsu tarė:

- Eime šokti.

Jis pakluso kvietimui ir nerangiai nučiuožė nuo kėdės. Paėmusi už rankos moteris jį nusi-tempė į šokių aikštelės vidurį ir pasidavė nevaldomam muzikos šėlsmui. Jos kūnas ritmingai judėjo į taktą, kartu versdamas judėti ir jį. Ji žiūrėjo ir šypsojosi baltadante šypsena. Jis apglėbė moterį per liemenį ir pajuto, kaip jos kūnas įsitempė. Prisitraukė ją dar arčiau, ji

nesipriešino. Jis ją valdė, o ji jam pasidavė. Jautė jos alsavimą, lengvą sušilusio kūno kvapą, sumišusį su brangiais kvepalais. Ilgi plaukai lietėsi jam prie veido. Su kiekvienu jos judesiu jo geismas augo. Atsiliepdama į tai, moteris dar labiau prigludo prie jo. Beprotybės banga it viesulas pačiupo jį ir įsuko į aistros sūkurį. Vos atgaudamas kvapą jis panardino veidą jai į plaukus ir trūksmingu balsu paklausė:

- Kas tu? Kas tu esi?

Ji dar labiau prigludo prie jo ir geidulingai sušnabždėjo į ausį:

- Aš tavo Mirtis, branguti.

*****

Žiemos rytas Romoje pasitaikė kaip niekad šiltas ir gražus. Marta užkaitė kavinuką, išsitraukė pakelį cigarečių ir įjungė radiją. Transliavo devintos valandos ryto žinias. Ausis sugavo monotonišką diktorės balsą:

„...Kinijos valstybinis higienos ir sveikatos apsaugos komitetas pranešė, kad viruso COVID-19 sukelta pneumonija užsikrėtusių žmonių skaičius šeštadienį viršijo 11,7 tūkstančio, 259 žmonės mirė. Skelbiama, kad virusas jau yra užfiksuotas 23 pasaulio šalyse. Taip pat šeštadienį paskelbta, kad JAV uždraudė į šalį atvykti

užsieniečiams, kurie per pastarąsias 14 dienų lankėsi Kinijoje. Tokius draudimus įvedę Italija, Singapūras ir Mongolija. Papua Naujoji Gvinėja praėjusią savaitę uždraudė visus reisus iš Azijos. Užsikrėtusiųjų skaičius jau viršija 2002-ųjų SŪRS epidemijos, taip pat kilusios Kinijoje, mastą...”

Ši žinia jos nė kiek nepribloškė. Vienu virusu daugiau ar mažiau. Dabar Martai terūpėjo, ar viską susidėjo į lagaminą ir ar spės į lėktuvą. Kaimynė, turinti nuvežti į oro uostą, kaip visada vėlavo. Netrukus suskambėjo telefonas ir ji žvaliu balsu nė nepasisveikinusi išpyškino:

– Aš jau apačioje. Greičiau, nes pavėluosime.

Marta išjungė radijo aparatą, pagriebė nedidelį lagaminą ir įdėmiai apžvelgė butą, tikrin-dama, ar viskas išjungta, uždaryta ir sutvar-kyta. Dilgtelėjo širdį, bet ji giliai įkvėpė ir užra-kinusi sunkias dvivėres duris skubiai žengė prie lifto.

Į oro uostą atvyko laiku. Kaimynė vairavo kaip patrakusi lenktyninikė, sumaniai aplenkdamą užsimiegojusius vairuotojus.

Sutvarkiusi formalumus ir pridavusi bagažą, Marta nuėjo į laukimo salę. Iš automato pasi-ėmė puodelį kavos ir nuėjusi į rūkomąjį pradėjo

dairytis į aplinkinius. Į Paryžių skrido margaspalvė minia. Ji nemėgo Šarlio de Golio oro uosto. Kiek kartų ten nuskrisdavo, visada atsitikdavo kas nors netikėta: tai pasiklysdavo, tai dingdavo bagažas, tai atidėdavo skrydį dėl streiko ar oro sąlygų. Ten, Šarlio de Golio oro uoste, ji turės dvi valandas laiko. Visai nedaug, turint galvoje, koks didelis šis oro uostas. Rūkydama cigaretę Marta jau įsivaizdavo, kaip blaškysis po oro uosto pastatą ir ieškos reikiamų skrydžio vartų nuorodų.

Melodingas balsas pranešė, kad keleiviai, skrendantys į Paryžių, kviečiami į lėktuvą. Užgesinusi cigaretę ji išgėrė paskutinį gurkšnį kavos ir pasuko pro stiklines duris į ilgą rankovę, jungiančią pastatą su lėktuvu.

Jos vieta buvo prie lango. Patogiai įsitaisiusi nekantriai pradėjo laukti, kol lėktuvas ims kilti. „Greičiau, greičiau“, – mintyse ragino, norėdama kuo greičiau atsidurti ore. Netrukus kelionė prasidėjo. Lėktuvas pakilo ir ji žvelgė pro langą į apačioje mažėjančius namus ir gatves. Giliai atsidususi užmerkė akis. Snaudulys nėmė. Tebejautė kelionės nerimą. Kiek save pažinojo, nerimas nuslūgs tik tada, kai vakare susirangys lovoje Vilniuje.

Paryžiuje nusileido laiku. Jausdama vis

didėjantį nerimą, pradėjo dairytis išganingų rodyklių ir ekrano, rodančio reikiamą kryptį. Kaip ir reikėjo tikėtis, teks vykti į kitą oro uosto galą. Su ta pačia, bet jau šiek tiek prasisklaidžiusia minia, Marta nusileido prie išėjimo ir pradėjo laukti autobuso, turinčio nugabenti į kitą terminalą. Galima sakyti, pusė kelionės praėjo sėkmingai. Netrukus ji jau buvo kitame terminale. Prie įėjimo surūkiusi cigaretę nusprendė, kad ne pro šalį būtų susirasti ir tualetą.

Kodėl moterų tualete visada eilės, o prie vyrų tualetų jų niekada nėra? Marta nužvelgė vingiuojančią eilutę ir atsistojo jos gale.

Staiga sau ant klubų pajuto kažin kieno rankas. Nustebusi atsisuko ir susidūrė su žvilgsniu moters, kurios veidas buvo iškreiptas priešmirtinės agonijos. Pro lūpas išsiveržė kraujo puta ir moteris, kažką nerišliai sumurmėjusi, parkrito ant žemės. Marta pradėjo iš išgąščio spiegti. Moterį, stovinčios eilėje, atsisuko ir, pamačiusios jai prie kojų sukniubusį kūną, pripulė artyn. Kilo sumaištis. Persigandusi Marta pasitraukė į kampa. Nenorėdama įsipainioti į nemalonią istoriją, ji pradėjo slinkti arčiau durų. Laimė, visų dėmesys buvo nukreiptas į ant grindų gulinčią moterį. Sėkmingai išslinkusi iš tualetų, žvilgtelėjo į laikrodį. Iki skrydžio dar

likę nemažai laiko, ji pasuko į kavinę išgerti puodelio stiprios juodos kavos. Deja, nei atominė kava, nei kelios iš eilės rūkomajame sutrauktos cigaretės nuotaikos nepataisė. Užmetusi akį į laikrodį, Marta pamatė, kad jai jau seniai laikas eiti į lėktuvą.

Pagaliau suradusi savo skrydžio vartus ji atsistojo į dokumentų patikros eilę. Maloni oro uosto darbuotoja paėmė bilietą, patikrino pasą ir mandagiai nusišypsojusi palinkėjo geros kelionės. Linktelėjusi jai Marta atsigręžė į laukimo salę. Ten jau nematyti jokio sąmyšio.

Virpančia nuo nerimo širdimi ji įlipo į lėktuvą. Susiradusi savo vietą atsiduso – pora valandų skrydžio ir bus Lietuvoje. Su puspalčiu buvo nepatogu, o ir lėktuvo salone šilta. Nutarė jį nusivilkti ir pasidėti bagažo lentynoje virš galvos. Belankstydama puspaltį Marta užčiuopė kažkokį kietą daiktą kišenėje. Įkišusi ranką ištraukė mažojo pirštelio dydžio atmintuką su įmantriu pakabučiu. Atmintukas buvo ryškiai raudonas, o prie jo prisegtas stačiakampio formos pakabutis – mėlynos turkio spalvos, ant jo pavaizduotas senovės egiptiečio veidas. Marta akimirksniu suprato, kad tai ne paprastas turistinis lauktuvių niekutis, o brangus juvelyrinis dirbinyš. Tokius daiktus ji atpažindavo iš karto –

įgudo dirbdama su turtingais klientais.

Ji pavartė atmintuką prieš šviesą. Tada įdėmiai apsidairė, bet aplinkui tvyrojo įprasta kelionės sumaištis. Stovėdama take Marta trukdė praeiti kitiems keleiviams, tad suskubo įkišti atmintuką atgal į kišenę. Sulanksčiusi puspaltį padėjo jį į lentyną. Lėktuvas netrukus pakilo, o Marta vis svarstė, kuo baigėsi tas nutikimas Šarlio de Golio oro uoste.

Anri kramtė lūpas ir nervingai dairėsi. Nadios, kuri turėjo perduoti jam atmintuką, nematyti. „Kur velnias ją nešioja?“ – piktinosi jis. Netrukus turėjo paskelbti keleivių, skrendančių į Vilnių, registracijos pradžia. Jis vėl pradėjo dairytis, staiga dėmesį patraukė pora skubančių medicinos darbuotojų. Jie greitai pralėkė pro Anri. Pasiduodamas impulsui ir nujausdamas kažin ką negero, Anri leidosi bėgte paskui juos. Paramedikai sustojo šalia moterų tualetu. Anri pasistiebė norėdamas pasižiūrėti, bet durys užsitrenkė jam prieš pat nosį. Netrukus pro susirinkusių smalsuolių būrelį prasibrovė pora sanitarų su neštuvais. Už kelių minučių Anri pamatė, kaip ant neštuvų išnešama be gyvybės ženklų moteris. Tai buvo Nadia.

Anri stengėsi neatsilikti nuo neštuvus

nešančių sanitarų ir šalia tursenančio gydytojo. Jis bandė kaip galėdamas būti arčiau Nadios, bet nenorėjo pernelyg kristi aplinkiniams į akis. Staiga Nadia atsimerkė. Anri ir jos žvilgsnis susitiko. Ji lyg kažką bandė sakyti, bet po akimirksnio Nadios galva nusviro ir Anri suprato, kad ji mirė.

Jam beliko grįžti į laukimo salę. Galvoje sukosi tik viena mintis: ką daryti? Tačiau skristi į Vilnių jis privalėjo. Dar šiek tiek pasiblaškęs po salę, nusprendė eiti link skrydžio vartų. Rankinį bagažą patikrino greitai, nors vinguriavo visai netrumpa eilė. Žvilgtelėjęs į laikrodį, Anri pamatė, kad dar yra truputis laiko, ir pasuko į neapmuitintų prekių parduotuvę nusipirkti vandens. Netrukus melodingas balsas paskelbė įlaipinimo pradžia ir keleiviai patraukė prie bilietų patikros staliuko. Žmonių vorelė judėjo greitai ir netrukus Anri atsidūrė lėktuve.

Po poros valandų lėktuvas nusileido Vilniuje. Keleiviai neskubėdami kilo iš savo vietų ir žingsniavo išėjimo link.

Marta neskubėdama atsistojo, nuo lentynos pasiėmė rankinę, puspaltį ir kartu su kitais išlipo iš lėktuvo. Oro uoste atsiėmusi bagažą, ji netrukus jau buvo lauke ir dairėsi taksi. Priėjus

prie pirmo stovinčio taksi automobilio, iššokęs paslaugas vairuotojas atidarė dureles, nuri-deno lagaminą prie bagažinės. Po minutės jie jau važiavo.

Anri išėjo iš Vilniaus oro uosto pastato ir apsi-džiaugė, kad daugiau laukiančių taksi nėra.

Įsėdo į automobilį, angliškai burbtelėjo taksis-tui viešbučio pavadinimą ir paskendo niūriose mintyse, svarstydamas, ką daryti toliau.

Vairuotojas, nieko neklausinėdamas, leidosi į kelionę. Ilgametė taksisto patirtis kuždėjo, kad šiam klientui geriau neįkyrėti.

Po pusryčių, pristatytų į numerį, Marta jautėsi visai gerai. Dabar galima pagalvoti ir apie darbą. Gautas pavedimas šiek tiek stebino ir nė trupučio nežavėjo. Bet darbas yra darbas, ir ji įsijungusi nešiojamąjį kompiuterį ėmėsi ieškoti informacijos.

Atidžiai vertė internetinių portalų puslapius ir žymėjosi rastą informaciją, kurios, beje, nebuvo tiek daug. „Protingai elgiasi“, – pamanė analizuodama rastus duomenis. Jokių asmeninių nuotraukų, vaizdų. Informacija daugiausia buvo susijusi su darbine ir visuomenine veikla. Jokių

Šeimos ar draugų nuotraukų, vien tik oficialūs vizitai, draugiški rankų paspaudimai ar keletas interviu televizijoje. Dalį šios informacijos ji jau žinojo iš anksčiau, bet Marta visada dar sykį viską pertikrindavo – maža kas. Ji mėgo neskubriai analizuoti ir įsiminti informaciją, taip bandydama susidaryti psichologinį žmogaus portretą.

Martos tyrinėjamas asmuo – moteris. Ryžtinga, atkakli, mėgstanti vadovauti, bet kartu ir sentimentali: rėmė net keletą beglobių gyvūnų organizacijų. Neturinti jokių žalingų įpročių. Mėgstama žmonių. Feisbuko paskyroje jos profilį sekė keli tūkstančiai sekėjų, draugai – daugiausia visuomenėje žinomi asmenys, nuo politikų iki kūrėjų.

Ji vėl įbedė akis į ekraną ir toliau vartė interneto puslapius. Atidžiai įsižiūrėjo į vieną spalvotą nuotrauką kompiuterio ekrane – moters veide švietė akinama šypsena. Ji dalyvavo labdaringame neįgaliųjų sporto renginyje, apdovanojo varžybų nugalėtojus. Veidas ir laikysena liudijo puikią nuotaiką ir geranoriškumą. „Kurgi ne, – pamanė Marta. – Ir aš taip šypsočiausi, jei būčiau viena turtingiausių Lietuvos moterų!“

Anri po lengvų pusryčių nuėjo į vestibulį....